

Ponděli, 25. března

„Ne, prosím ne! Já ho chci! Je tááák roztomiloučký!“ žebroňovala Flippi.

Máma a já jsme se na ni udiveně podívaly. Nemá ve zvyku žebroňovat. Obvykle jenom oznámí, co chce udělat, a šmytec. A slovo „roztomiloučký“ rozhodně nepatří do jejího slovníku.

Flippi to zřejmě v tu chvíli taky došlo, protože si odkašlala a přísně řekla: „To káčátko si nechám. A basta. Ostatně není roztomiloučký, ale prostě fajn.“

Máma usoudila, že bude lepší nejprve si s ní neutrálně promluvit, a teprve potom se vrátit k vlastnímu problému. „Odkud ho máš?“

Flippi se usmála, protože se domnívala, že má vyhráno. „Z nákupního centra.“

„Tam se teď prodávají kachňata?“ podivila se máma. Vtom

si na něco vzpomněla: „Copak jsem ti výslovně neřekla, že máš jít ke kašně a tam na mě počkat? Ty peníze jsem ti dala na zmrzlinu.“

„Však jsem si ji taky koupila. Ale když jsem pak šla ke kašně, nějaký idiot to napálil rovnou do velikonoční výzdoby, celou ji rozmetal a kachní rodinku rozprášil do všech světových stran.“

Trhla jsem sebou. „Jakej idiot?!“ ohradila jsem se.

Tentokrát se máma s Flippi podívaly udiveně na mě.

Maličko jsem zčervenala. „To se přece mohlo stát nechtě,“ vykoktala jsem.

V normální rodině by to nikdo dál nerozebíral, ale na to mě máma s Flippi znají až příliš dobře, aby to v nich nezbudilo podezření.

„Co ty o tom víš?“ zeptala se máma ostražitě.

„Nic,“ kníkla jsem.

Jenže když lehký ruměncem na mé tváři vystřídala temně rudá, Flippi vykřikla: „Ha! Tos byla ty!“ Podívala se na mámu a řekla: „Ten idiot byla Jojo. Páni, to jsem si mohla myslet!“

Mámě se v očích usadil strach. „Co se zase stalo, Jojo?“ Než jsem ale stačila odpovědět, pokračovala: „Musím někam zajít? Omluvit se? Něco zaplatit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Velikonoční zajíc mě seřval tak, že se mi hrůzou zježily vlasy na hlavě. A pak jsem se odšourala pryč jako zpráskanej pes a nikdo se mě ani nezeptal na jméno.“

Máma si povzdechla. „Ach, Jojo, jak to, že ty se v jednom kuse dostáváš do takových malérů?“

Mlčela jsem. Nevěděla jsem, co na to odpovědět. Snad jen to, že mě osud prostě nemá rád. No jen si to vezměte, život teenagera je sám o sobě těžký ažaž. Ale ten, kdo si pro mě vymýšlí tyhle dodatečné komplikace, musí mít hodně

zvláštní smysl pro humor, anebo má detailně promyšlený plán pomsty, jak mě zničit.

„A co teď budeme dělat?“ nepřestávala se máma vyptávat.

„Odstěhujeme se,“ zabručela jsem.

„Kdybychom se měly stěhovat pokaždé, když něco vyvedeš, nezůstaly bychom ani týden na jednom místě!“ přisadila si Flippi.

Vtom si máma zase vzpomněla na původní problém. „Abychom se vrátily k tomu kachněti...“ začala opatrně a otočila se k Flippi.

Sestra zvedla odmítavě ruce. „Nedá se nic dělat. Zůstane u nás. Pavlík a já se o něj postaráme.“

„Pavlík?“ hlesla máma utrápeně.

Pavlík je neviditelný klokan, který se čas od času objevuje po Flippině boku. Tedy, aspoň ona to tvrdí. Snaží se ho tak vehementně zapojit do života naší rodiny, že máma občas mívá pocit, že ho skutečně vidí. Až jednou začne Pavlíkovi ráno dávat misku kornfleků, odstěhuje se.

„Pavlík je skvělá kachní maminka,“ vysvětlovala Flippi horlivě. „Však uvidíš sama, mami,“ dodala vemlouvavě.

„Pavlík je klokan,“ odsekla máma. „Klokani se o kachňata nestarají!“ Najednou se zarazila a s nevěřícím výrazem ve tváři zamumlala: „Co to blábolím? Ta holka mě dočista připraví o rozum.“

Po chvíli se však zase vzpamatovala a nezvykle přísně Flippi přikázala: „Půjdeš s Jojo do nákupního centra a to kachně vrátíš!“

„Proboha! Jen to ne!“ vykřikla jsem.

„Jojo!“ napomenula mě máma.

„Tam už v životě nevkročím,“ řekla jsem rozhodně.

„Ale jdi, co si z toho děláš hlavu, Jojo,“ opáčila máma. „Každému se občas přihodí něco trapného. Na to všichni určitě už dávno zapomněli.“